Verner Ravn

Arr. Christian Mondrup

1. Ravnen han flyver om aftenen,
om dagen han ikke må.
Den skal have den kranke lykke,
den gode kan ikke få.
Men ravnen han flyver om aftenen.

2. Alt flyver vilden Verner Ravn,
så højt over de mure.
Der blev han var stolten Irmindlin,
så sørgende i hendes bure.

3. Han fløj sønder og hand fløj nør,
han fløj så højt i sky.
Så han Jomfru Irmindlin,
så sørgende sidde at sy.

4. Hør du liden Irmindlin,
hvi græder du så såre.
Er det for fader moder eller broder,
du fælder så modige tåre.

5. Det var Jomfru Irmindlin,
hun ud af vinduet så.
Hvo er den mig trøste vil,
og høre på min uro.

6. Høre du vildene Valravn,
og fløj du hid til mig.
Alle mine lønlige angst og sorg,
dem vil jeg tælle for dig.

7. Min fader gav mig en kongens søn,
vi vare hver andens lige.
Min stedmoder hannem forsende,
så langt til Øster Rige.

8. Så gerne havde vi sammen levet,
så vel han mig ånd.
Hun ville give mig sin søstersøn,
liger en trold end en mand.

9. Jeg havde mig en broder,
herr Verner det var hans navn.
Min stedmoder hannem forskabte,
og sende hannem i fremmede land.

10. Høre I Jomfru Irmindlin,
og hvad ville I mig give.
Jeg fører Eder til Eders fæstemand,
om I kunne med mig flyve.

11. Jeg vil dig give det røde guld,
der til det sølv så hvide.
Kan du føre mig til min fæstemand,
og skille mig ved denne kvide.

12. Have I selv Eders sølv og guld,
og Eders rige gave.
den vil jeg af Eder have.
den vil jeg af Eder have.
Men ravnen han flyver om aftenen.

13. Så tog hun den ravnefod,
lagde på sin hvide hånd.
Hun svor om sin kristelige tro,
at han skulde få den søn.

14. Så tog han Jomfru Irmindlin,
satte hende på sin bag.
Så fløj han over det vilde hav,
sig selv til megen umag.

15. Det var vilden Verner Ravn,
han hviltes på de tinde.
Nu sidder vi Jomfru på det hus,
som Eders fæstemand er inde.

16. Ud stod bolde Herr Nilaus,
med sølvkar på hviden hånd.
Vær velkommen Jomfru Irmindlin,
hid til disse fremmede lande.

17. Hvad skal jeg dig vilde ravn give,
du mig min fæstemø førte.
Siden jeg af Danmark for,
bedre tidende jeg ikke hørte.

18. Tak have bolde Herr Nilaus,
han holdt så vel sin tro.
Måneds dag der efter kom,
han lod sit bryllup bo.

19. Så drukke de deres bryllup,
med glæde og megen ro.
Fyrretyve ugers dag derefter kom,
hun fødte en søn så fro.

20. Det var vilden Verner Ravn,
han satte sig på de tinde.
Hvad I mig lovet kære Irmindlin,
det drages Eder vel til minde.

21. Så såre hun græd og hænder hun slog,
for det var ikke en mø.
Dig skal have den vilde Valravn,
og det vil koste din død.

22. Der kom flyvende over det hus,
en ravn den var så led.
Så såre da græde både fruer og møer,
så hårdt deres hænder vred.

23. Ud gik til hannem Herr Nilaus,
og bød hannem guld og borge så bolde.
Dertil bød han hannem hælften sit land,
måtte han sin søn beholde.

24. Fanger jeg ikke det lidet barn,
da skalt du det fortryde.
Jeg skal slå dig selv ihjel,
og øde skal jeg dit rige.

25. Tog hun så det lidet barn,
svøbte det i hviden lin.
Farvel allerkæreste søn min,
skyldig er jeg udi døden din.

26. Så bare de ud det lidet barn,
som lå på moderen og diede.
De græde så mange i huset var,
på færde var der stor kvide.

27. Ravnen tog barnet i sin klo,
så gladelig monne han klukke.
Herr Nilaus stod og så derpå,
så hjerteligen monne han sukke.

28. Så hug han ud hans højre øje,
drak hælften hans hjerteblod.
Så blev han til den skønneste ridder,
der kunne på jorden gå.

29. Han blev til så dejlig en ridder,
man havde med øjne set.
Det var han Irmindlins broder selv,
som længe havde været forget.

30. Alle de folk som der hos stode,
de fulde på barene ben.
De bade til Gud Fader i Himmerig,
det barn fik liv igen.

31. Nu sidder Fru Irmindlin glad,
foruden al sorg og kvide.
Nu haver hun både broder og søn,
og sover hos Herr Nilaus side.
Men ravnen han flyver om aftenen.

Tekst: Anders Sørensen Vedel, It Hundrede udualde Danske Viser, Ribe 1591, udg. af Holbergselskabet, København 1927, Bind II, side 193. Originalens ordvalg er bibeholdt, men retskrivningen moderniseret.

Ved opførelse af korarrangementet vil det være nødvendigt at tilpasse korstemmerne til de udvalgte strofer i form af tonegentagelser, ekstra optakter, osv.

Melodi anført i Joh. Mich. Corvinus, Heptachordum Danicum, København 1646, side 94: